

PREMI LLEGIM CIÈNCIA (PLC-UVic) - Curs 2023/24

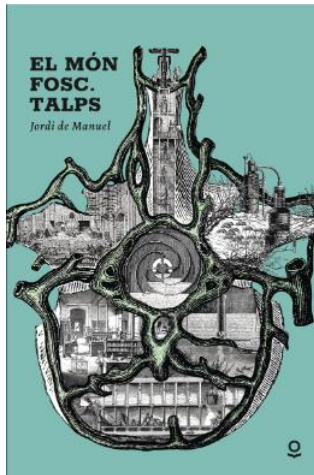
TERTÚLIES DE LITERATURA CIENTÍFICA (TLC-UVic)

Dossier relats Categoria 1- 3r d' ESO - Modalitat B

Relats de la Categoria 1: 3r d'ESO

Relats Modalitat B – **Escriu un relat on els humans s'hagin hagut d'adaptar a una nova situació ambiental, com els podria ajudar la tecnologia i/o quines adaptacions podrien haver sofert.**

Llibre: El món fosc. Talps. Jordi de Manuel. Jo Llibre GR.2018.

L'enllaç: [Cartell-Premi.pdf \(uvic.cat\)](#)

PLC-UVic curs 2023/24 – entrega de premis el dia 28/02/2024 on es desvelarà el veredict final
Sessió 1 per 3r d'ESO de 9 a 10.30h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia
Sessió 2 per 4t d'ESO de 11:15 a 12.45h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

RESUM DE NOMBRE de RELATS que arriben: **96 RELATS** de **19 centres educatius**
Categoria 1 (3r ESO) – en total 36 Relats – n'hi ha 19 de la Modalitat A i 17 de la Modalitat B
Categoria 2 (4t ESO) – en total 60 Relats – n'hi ha 31 de la Modalitat A i 29 de la Modalitat B

Premi Llegim Ciència (PLC-UVic)
[Premi Llegim Ciència \(PLC-UVic\)](#)

Jurat [membres del jurat](#)

El jurat està format per persones especialistes del món de la ciència, la tecnologia i la literatura, i el seu veredictes es basarà en **els criteris de valoració** establerts a les bases del Premi:

- Capacitat de redacció i adequació al punt de vista narratiu.
- Adequació de la resposta a la modalitat escollida.
- Es tindran en compte els valors ètics amb els quals es respon la modalitat.
- No poden haver-hi faltes d'ortografia.
- Es tindrà en compte l'originalitat del relat.
- Es valorarà la imaginació, la creativitat, la capacitat descriptiva i el sentit crític.

Categoria 3r ESO - Modalitat B

RELAT Modalitat B.

Escriu un relat on els humans s'hagin hagut d'adaptar a una nova situació ambiental, com els podria ajudar la tecnologia i/o quines adaptacions podrien haver sofert.

ÍNDEX - LLISTAT DE RELATS (Per ordre alfabètic del pseudònim):

Carita Sonriente_21.....	1
CM3923	2
El penjavi	3
FURA	4
Gat de la muntanya	5
Harley Cannigan	6
Hivern	7
Jirafa Rafa	8
Oasi.....	9
Ordinador 328	10
Ququ	11
R. Juliette.....	12
Resilient.....	13
Ristòky	14
Shushud	15
Spidey	16
TIBURÓN.....	17

Carita Sonriente_21

Uns nois amb la població a les seves mans

Ara fa dos-cents mil milions d'anys, la Terra era un lloc molt bonic, on hi havia arbres, rius, plantes... Tothom vivia pacíficament en les seves cases rurals i les seves coses. Es movien a peu, en bicicleta i, fins i tot, amb cavalls.

Anaven passant els anys i tot seguia com sempre; a l'estiu no feia gaire calor i a l'hivern no feia gaire fred. Però al cap de deu anys i sis mesos, l'ambient es notava estrany i ningú sabia què passava. La gent no li donava gaire importància. Però, quan va acabar l'any, després d'observar i estudiar les temperatures, van veure que a l'estiu havien baixat molt poc i que a l'hivern havien pujat una mica les temperatures.

L'any següent, va passar el mateix i un grup d'amics ho van notar i es van posar a investigar. Eren en Luis, en Jorge i en Martín; aquests nois els agradava investigar el que pasava a la Terra. Tenien una tecnologia fascinant que havien fabricat amb material que havien trobat. A part de ser uns genis de la tecnologia, estudiaven la Terra i es van adonar del que estava passant. Després d'uns mesos de recerca, van decidir anar a un programa de televisió amb molta audiència per compartir la informació i convèncer a tothom perquè es preparessin per a un canvi dràstic a la Terra

Van passar cinc anys i la tecnologia dels tres nois va començar a fer un soroll estrany que els va despertar. En veure que els indicadors de temperatura anaven baixant cada vegada més, es van espantar i van trucar a tots els mitjans de comunicació, immediatament que els expliquessin el que passava van escampar la notícia que ningú sortís al carrer.

Després de tres dies de confinament, la gent volia saber què havia passat. Aleshores, van retransmetre un vídeo on es veia la situació actual de la Terra. Ningú no s'ho podia creure.

Els nois van sortir a les notícies i van dir que només era qüestió d'esperar i que ells mateixos els proporcionarien la tecnologia amb la qual podrien sortir i estar segurs en el fred. La gent volia una explicació, però la veritat és que ningú tenia la resposta.

Passava el temps i els nois no paraven de treballar. Tenien un cert temps perquè encara es podia viure fins que arribés el cop fort. Llavors faria molt, molt fred.

Al cap d'un any, just abans que arribés la pitjor part, ja havien fabricat una "manta" que aïllava del fred i que podia arribar a tenir la mida d'un supermercat.

Aquests nens van aconseguir salvar la vida de casi tots els humans, i al cap de quinze anys, ja es començava a veure la Terra d'abans. Quan la Terra ja no tenia gel, els van fer una escultura i un gran reconeixement. Gràcies a aquesta glaçada, la Terra es va recuperar dels mals del canvi climàtic i tothom viu en pau i sense contaminar gens ni mica. Ah, i la tecnologia és el més preuat, però ningú hi està enganxat.

CM3923

Avui a l'escola ens han parlat de l'alimentació a l'antiga societat. De fet, jo ja havia sentit als pares divagar sobre el tema. Ells diuen que no s'ho creuen, que els sembla impossible que antigament s'ingerís algun tipus d'objecte, o com l'ha anomenat la professora: menjar, que no fossin les píndoles que ens prenem avui en dia.

Segons els historiadors, abans de la Gran Guerra, la humanitat s'alimentava d'una manera molt diferent de la nostra. Realment no tenim quasi documents que ho expliquin clarament, ja que la guerra ho va destruir tot, fent que la gran majoria de la humanitat embogís. Es calcula que això va passar cap a l'any 2100. Tant de bo poguéssim construir una màquina del temps per poder veure com vivien realment fa quasi dos mil anys, perquè la curiositat m'està matant!

El professor ens ha explicat que la població va trigar centenars d'anys en recuperar-se i que, al llarg de les generacions, la veritat de l'antiga societat ha quedat gairebé dissolta per complet. L'única obra que es conserva és un llibre de receptes. Jo no sabia què eren les receptes fins que avui n'hem llegit una a classe. Hi sortia una imatge on hi havia una espècie d'objecte circular i planer amb unes pilotes que portaven una substància espessa per sobre. Al títol posava "mandonguilles". Quin nom més estrany.

Per què s'esforçaven tant a preparar tot això? És molt més senzill empassar-te una píndola amb tots els nutrients, vitamines i sals minerals que necessitem per viure. Nosaltres ens la prenem 3 cops al dia, amb un interval de 5 hores entre cada una d'elles. L'aigua dolça és limitada degut al canvi climàtic, o sigui que només la utilitzem per hidratar-nos. Cada persona té comptada la quantitat d'aigua que beurrà, ni una gota més ni una de menys. Segons el llibre de receptes, antigament la feien servir per fer el menjar. Quin malbaratament! Potser si n'haguessin tingut més cura ara mateix podríem dutxar-nos amb aigua i tot. Les nostres dutxes no m'agraden, estan fetes amb una mena de mecanisme que funciona amb vapor. L'aigua és salada, però quan s'evapora s'aconsegueix extreure gran part de la sal, és un rotllo. La meua mare em va explicar que a principis de l'any 3000 encara existien les dutxes amb aigua, on s'utilitzaven molts litres d'aigua dolça.

Potser soc massa pessimista. La nostra societat no és tan dolenta, podria ser pitjor. El pare sempre em diu que hem d'estar agraïts pel que tenim. Espero que, en cas que d'aquí a molts anys l'estil de vida canviï, a les escoles llegeixin aquest diari. Crec que ho he explicat força bé.

La mare em crida, diu que em deixi de ximpleries, que ja és l'hora de prendre'm la tercera píndola, fins demà!

El penjavi

Capítol 1: "El Despertar del DEFENSE TEAM" (Narrat per Rick Walker)

Em dic Rick Walker, i sóc testimoni de la decadència que va envoltar la nostra terra després de la caiguda del meteorit. Després de la creació del "GACT" (Governs Associats Contra Toxicitat), els governs van intentar sobreviure mitjançant les "Noves Terres", espais fets amb aire sense contaminació, però l'aire saludable va ser una quimera que no podíem mantenir. Va ser llavors quan la GACT va aparèixer amb una nova proposta.

Dos líders polítics destaquen en aquesta etapa: En Ceasar Wallace, el visionari president del que van ser els Estats Units, va proposar les "Nova Terra" com una esperança per a la humanitat. L'altre és en Lucas Gómez, president de la associació "ULTRA", que el 2060 presentaria la idea del món virtual com una nova realitat. Amb la creixent crisi d'aire insalubre, el GACT va veure la necessitat d'un cos d'èlit per protegir aquests espais i els anomenats "rebels".

Christopher W. Flickerman, el vell líder dels DEFENSE TEAM, va ser l'encarregat d'entrenar-nos. "Ara sou l'última línia de defensa de la humanitat", deia amb una mirada que revelava l'horror que amagava la nostra missió. Érem el cos d'èlit designat per protegir els espais segurs, fins que vaig conèixer l'Éder.

Capítol 2: "Rebel·lió en el Cor" (Narrat per Éder Dos Santos Pereira)

Sóc l'Éder, membre del DEFENSE TEAM, i el meu camí va prendre un gir inesperat quan vaig conèixer en Rick Walker. Tot comença quan la realitat virtual, "ULTRA+", es converteix en la nova norma. La gent s'hi refugia, però amb el temps, aquest món perfecte amaga una foscor inquietant.

Dins el DEFENSE TEAM, vaig descobrir la veritat amagada sota la façana d'ordre i protecció. Els dirigents, el Rick i jo mateix, estàvem compromesos amb la causa, però les accions del GACT es tornaven cada vegada més atroces. Després d'un incident traumàtic, vaig decidir que havia de fer alguna cosa.

En una trobada clandestina amb en Rick, vaig proposar la idea de rebel·lar-nos contra el mateix sistema que havíem jurat protegir. Sorprenentment, va acollir la idea. "Aquest sistema està podrit, Éder. Creiem en una humanitat lliure", em va dir amb una mirada que revelava el seu propi desencant.

Junts, vam començar a reclutar altres membres del DEFENSE TEAM descontents amb la crueltat del GACT. Llavors, amb una determinació ferma, vam fundar la rebel·lió, un moviment destinat a posar fi a l'opressió i recuperar la llibertat que ens havien pres. La guerra estava a punt de començar, i érem la darrera esperança per a un futur millor.

FURA

L'ésser humà, durant tota la història de la humanitat, sempre ha comès el mateix error: no saber interpretar que els nostres actes comporten conseqüències. Un clar exemple va ser el canvi climàtic. Al començament, tots parlàvem de la contaminació, havíem de parar de contaminar el planeta perquè si no el món s'acabaria. Tantes paraules i tan poc fet. Els anys van anar passant i la humanitat no va fer res per poder, com a mínim, salvar el futur dels seus successors. Un dels seus successors soc jo, en Josep, un noi de tan sols 14 anys que no ha pogut tenir una infantesa com la que desitjaria qualsevol nen.

Fa uns anys, les temperatures, tal i com era d'esperar, van pujar, mentre el nivell del mar va pujar i les sequeres cada vegada eren més recurrents. Poc a poc, tot Europa es va anar transformant en un desert, on viure era impossible. En aquell moment, els governs van reaccionar, però ja era massa tard. Van començar a embarcar tota la població en submarins (no tota, només els que van pagar 100 milions pel passatge). Jo vaig ser un d'aquests afortunats o desafortunats. Em van enviar al fons del mar sol, sense els pares, ja que la meva família només podia pagar un passatge.

Em vaig embarcar en un submarí el 21 d'agost del 2089. Aquest va ser un dia bastant insignificant per a molts, però a mi em va canviar la vida. En embarcar-me, vam baixar 2 km de profunditat sota el mar, fins arribar a una mena d'estació espacial internacional. A cada passatger ens van assignar un camarot molt senzill, tot era austeritat. Allà dins érem com esclaus i cada tripulant tenia una feina assignada que mai no deixaria de fer a la seva vida. Per tal que no ens quedéssim sense oxigen, ja que aquest era un recurs limitat, en una sub-planta de l'estació hi havia *Spathiphyllum* modificades genèticament perquè produïssin oxigen per a poder respirar. Per aconseguir el menjar, no disposàvem d'animal, sinó que a partir d'uns teixits cel·lulars de carn les anaven clonant, en una proveta, com si fos un experiment de laboratori. Pels vegetals hi havia immensos hivernacles que en el seu interior hi tenien milers de quilòmetres de vegetals i podien créixer gràcies a la llum artificial. En quant a l'energia, els volcans submarins de sota de l'estació ens proporcionaven vapor i calor. La calor la fèiem servir per cuinar i amb el vapor aconseguíem l'energia a partir d'un sistema anomenat sistema hidràulic. L'aigua l'aconseguíem tot desalinitzant l'aigua del mar. Gràcies a tots aquests sistemes hem pogut subsistir trenta anys sense cap ajuda de l'exterior, sent totalment autosuficients.

Avui, 11 d'octubre de 2119, ens disposem a fer la primera expedició cap a l'exterior, i jo seré un dels tripulants a tornar a veure què ha quedat de la nostra estimada Terra, després de trenta anys.

Gat de la muntanya

Poc després de la caiguda del meteorit, tots els humans supervivents van sortir de les coves que van cavar. Immediatament, van notar els canvis que provocaren els gasos que venien amb el meteorit.

Les poques persones que van aguantar els terribles efectes dels gasos nocius, van emmalaltir-se ràpidament agafant una alta febre que superava els 39,5°C. Per sort o per desgràcia de la humanitat l'alta febre va durar escassos dies, perquè avantatjosament els robots, com el Rubik, van utilitzar els seus sistemes per poder crear una cura en contra dels efectes secundaris del meteorit.

Poques setmanes després de l'alta febre les joves noies que els hi havia de baixar el seu primer cycle menstrual van descobrir, amb ajuda d'uns robots, que a les noies que encara no havien contragut el cycle menstrual, mai no el tindrien. Van intentar comunicar-se amb la ciutat del cel, però els missatges, enviats mitjançant el codi robòtic, mai no van tenir cap resposta. Pocs dies després es van acabar les grans reserves d'aliments que van guardar, i les morts començaran a augmentar dràsticament.

20 anys després, la Mia, una noia molt llesta de dinou anys, treballava amb el seu robot, que és deia Elvex, per intentar trobar la solució als problemes que sofreixen les noves noies que neixen de les mares que no havien perdut la regla. Estaven investigant dintre d'una habitació totalment desordenada, amb tubs d'assaig per terra, roba estripada i maltractada...

Finalment, la Mia va tenir la brillant idea d'enviar l'Elvex a la zona de l'impacte, Marroc. Després de molta preparació, i sense dir-li a ningú, la Mia va enviar-lo cap als antics passadissos que van crear els musulmans per creuar l'estret de Gibraltar.

Després de molt de temps, 5-6 mesos, la Mia va rebre una transmissió de l'Elvex, aquella deia que l'endemà arribaria a Barcelona. Quan va arribar, la Mia va analitzar els components de les toxines que va portar el meteorit dins dels gasos. Passat poc temps ella va provar, en si mateixa, la cura experimental que va desenvolupar, ella era conscient que si funcionava en un mes, aproximadament, hauria de desenvolupar el cycle menstrual. Sorprenentment, aquest primer i únic intent ja va funcionar, i la Mia ja era capaç de tenir un fill, com havia fet la seva mare. Doncs, passats catorze anys va tenir una filla a la qual va posar-li: Duna.

D'aquesta manera passats molts mil·lennis la terra va tornar a ser repoblada.

Harley Cannigan

El silenci el torbava. Era negra nit. Mirava per la finestra. Aquella perfecció, aquell equilibri, característic del cosmos, li desagradava, en certa manera. A vegades es passava llargues estones així, contemplant la immensitat, preguntant-se si alguna d'aquelles estrelles que veia podria acollir vida. Es demanava si, no com la humanitat, aquesta hauria estat capaç d'evitar el seu final, d'afrontar el seu destí, de saber controlar el present per garantir el futur.

Feia vint anys, la guerra havia esdevingut un conflicte mundial, convertint a tots els països en enemics de la resta. La conflagració va arribar al seu desenllaç amb l'alliberament de bombes nuclears, que van causar la mort de vuit mil milions de persones durant les primeres hores posteriors a la detonació, reduint a poc menys d'un centenar la població supervivent. Era d'esperar que els que no havien mort no trigarien a fer-ho a causa de l'escassetat d'aliments o per malalties causades per la radioactivitat.

Abans que la guerra arribés a un punt de no retorn, des d'un dels governs es va dur a terme un pla per evitar l'extinció de la raça humana; van investigar quins serien els llocs més favorables per viure després de les explosions i van descobrir que la radiació seria més dèbil al Pol Nord. Malgrat que les condicions de vida allà eren dures, aquella expedició de vint-i-cinc homes i vint-i-cinc dones era la darrera esperança de la humanitat, l'última empremta, fàcilment esborrable, d'una civilització que, en aparent auge, s'havia destruït amb tanta facilitat.

Disposaven d'una base, on vivien, una veritable joia d'enginyeria incomparable a res que s'hagués construït abans. Era capaç de proporcionar un aïllament total al fred i a la radiació i regenerava l'oxigen a partir del diòxid de carboni resultant de la respiració dels tripulants amb un avançat sistema que n'evitava la contaminació amb virus i bacteris. Això havia permès erradicar les infeccions dins la base, els tripulants es veien afectats únicament per malalties genètiques. Disposava també d'un sistema de depuració que transformava els residus en aigua potable. Utilitzava la pròpia energia per generar-ne de nova, de manera que la base era una mena de bateria inesgotable. A més a més, la nau produïa els nutrients i vitamines que calien als colons per poder subsistir a partir dels seus residus orgànics.

L'aïllament genètic, però, no trigaria a extingir-los. Només podien esperar que arribés un final que només havien aconseguit endarrerir lleugerament. L'última esperança, esvaïda, convertida en cendra, com un paper cremat. La humanitat, aquella mateixa espècie que creia la seva flama inextingible; arrogant, egoista, massa àvara per treballar amb els altres, per cooperar, per fer front als problemes, per trobar solució a allò que, aparentment, semblava que no es podia resoldre. Com de diferent hauria estat tot si la societat hagués estat basada en la unió, en la col·laboració. Però sempre ens n'adonem quan és massa tard.

Hivern

En un món devastat, destruït i desolat a causa de les catàstrofes nuclears del 2062, els humans s'han hagut d'enginyar-se-les per poder sobreviure.

A finals del 2062 es van produir una sèrie d'explosions nuclears en diferents plantes nuclears del món a causa d'una nova forma de fusió nuclear poc desenvolupada, les quals van ser responsables del fi d'una època i de l'inici d'un altre. Aquestes van resultar en un nivell alarmant de radiació i de químics nocius en la majoria de les capitals mundials, i en un estrany hivern nuclear. Una gran quantitat de la població va ser evacuada de les zones de perill, però moltes persones van morir a causa dels mals i malalties per exposició prolongada a la radiació. Les principals fàbriques i cadenes industrials van quedar inoperables a causa de la seva proximitat amb les centrals i ciutats afectades. D'igual manera els subministradors de matèries primeres també van deixar d'exportar, cosa que va afavorir a la destrucció de l'economia global, així com al nivell de par i al desequilibrament de la possessió de la riquesa mundial.

Moltes ciutats secundàries o poc afectades van ser inundades de migrants d'altres ciutats i països en els quals ja no era possible habitar. Això va afectar enormement la població, ja que no hi havia prou atenció mèdica ni espai edificable per mantenir estable a la cresquen demanda d'habitatges. D'aquesta manera, va començar l'anarquia, els saquejos i la inseguretat mundial. Per culpa de la contaminació de l'aigua i de les terres fèrtils, moltes ciutats van quedar incomunicades quan subministri de menjar, cosa que va afavorir encara més a la gent a cometre robatoris i altres actes delictius.

Per a la falta d'aliment, aigua potable i terra descontaminada i lliure de químics, al caure moltes de les principals empreses mundials, tant de serveis com de productes, la gent va haver de retornar al cultiu manual i rudimentari de, principalment, tubercles per a la sustentació de la població. En poblacions petites i aïllades, la gent va poder controlar millor la situació de crisi mundial. La gent es solia agrupar en poques cases o edificis per mantenir la seguretat i la confiança entre ells mateixos.

En aquesta època es van crear una quantitat inhumana d'invents casolans per a la facilitació de la nova vida, però cap tan important com el de l'"Hivernacle postnuclear". Els hivernacles van ser altament útils, no només per a la contenció de la calor, sinó també de l'aire net i la prevenció d'intoxicament per a químics en els cultius. Els hivernacles rudimentaris van patir modificacions per a suportar una major quantitat de fred exterior, i van ser equipats amb diferents mètodes per a la prevenció de l'ingrés d'agents químics, o de gent no desitjada, doncs el menjar era altament cotitzat.

El planeta va perdre més de la meitat de la població i va haver-hi un gran nivell d'infertilitat. Però al final, i contra tot pronòstic, la vida humana va prosseguir i va evitar, per a molt poc, l'extinció humana total.

Jirafa Rafa

Món Submarí

En un racó del món, no el nostre món sinó un món submarí, on tothom vivia en bombolles i el transport principal eren els dofins hi viu en Coral, un noi de tretze anys que li encanta investigar i escriure contes de ciència-ficció i fantasia.

En aquell món hi viu gent des de fa mitja dècada, els primers humans s'hi van haver d'instal·lar perquè una espècie d'insectes els va envair i els va obligar a marxar de casa seva. Gràcies als avenços tecnològics van poder crear una ciutat on poguessin viure bé, vestits per poder respirar i moltes coses més per al dia a dia dels habitants.

El Món Submarí està dividit en 3 grans ciutats: Covenàlia, Merenínia i Algueva. En Coral i la seva família viuen a Algueva, rodejats de boscos d'algues i cavallets de mar.

El nostre protagonista anava a casa dels seus avis cada dia i el seu avi li explicava històries de l'antic món on vivien els humans. Ells anomenaven "Anacori" on vivien els seus avantpassats. Així doncs, el noi, a partir de les històries del seu avi, creava contes que anava escrivint al seu quadern fins a formar una antologia que la titularia Anacori.

Dilluns al matí, en Coral es prepara per anar a l'escola quan, de sobte, la caragola de mar comença a sonar, és la seva amiga Perla que li truca perquè baixi per anar junts a l'escola. El noi baixa corrents per no fer esperar la noia. Arriben a l'escola i el seu professor els rep amb males notícies. Explica que els insectes que vivien a Anacori han mutat i estan atacant els habitants de Covenàlia i que tothom s'ha de tancar a casa seva fins que els científics del país puguin trobar una solució. En Coral arriba a casa corrent i es troba el seu pare, un dels millors científics del país, fent les maletes perquè l'havien convocat per estudiar el cas d'aquells insectes assassins.

Ja fa tres setmanes que estan tancats a casa i en Coral decideix investigar pel seu compte. Treu un pot a la finestra i captura un insecte. L'estudia dia rere dia, fa proves i intents per trobar un antídote per aniquilar-lo, finalment descobreix que a aquells insectes els encanten les arrels d'alga i els mata el suc extret del corall vermell. Amb aquest descobriment va trucar al seu pare sense pensar-s'ho dues vegades. El seu pare li va demanar que anés al laboratori on estava ell per explicar-ho i demostrar-ho.

Després d'ensenyar el que havia descobert als altres científics tots van començar a pensar un bon pla per poder extingir aquells insectes d'una vegada. Així que van agafar moltes arrels d'alga per atreure'ls i després els van polvoritzar amb la loció de corall.

Gràcies a en Coral i a la seva passió per investigar el món submarí van poder alliberar-se d'aquella plaga per sempre.

Oasi

MANIPULACIÓ GENÈTICA

L'any 2145, la manipulació genètica havia transformat radicalment la societat, oferint als ciutadans l'oportunitat de perfeccionar el seu aspecte i la seva ment.

BioGenetic, fundada pel biòleg Seth Smith, era considerada l'empresa suprema en la modificació genètica, creada amb la principal intenció d'eliminar les malformacions genètiques dels nadons abans que naixessin. Amb aquesta idea, però, es va afegir la cerca de la perfecció humana.

El procés començava amb el disseny genètic abans del naixement. Els futurs pares seleccionaven característiques específiques per als fills, eliminant possibles malalties i malformacions genètiques, escollint les habilitats i els coneixements, i esculpint la seva aparença física. L'elit, la classe privilegiada, que disposava de recursos il·limitats, adoptava aquestes millores de manera sistemàtica, considerant-lo com una cosa normal i necessària per a la recerca de la perfecció absoluta.

Les ciutats es dividien en dos estats: els "Millorats" i els "Naturals". Els "Millorats" eren aquelles persones que havien estat canviades genèticament, gaudint de privilegis i moltíssimes oportunitats quasi impossibles per als "Naturals", que eren aquells que no podien permetre's les costoses modificacions genètiques.

A les institucions educatives, els nens eren separats segons el seu estatus genètic. Els "Millorats" eren guiats cap a grans programes educatius, mentre que els "Naturals" no tenien aquella sort i obtenien l'educació mínima amb recursos limitats.

BioGenetic, amb la seva gran influència, escollia les normes de bellesa i habilitats i provocava que aquestes fossin les acceptades per la societat. La perfecció genètica es convertia en l'estàndard, i aquells que no complien aquestes expectatives eren considerats marginats.

A mesura que la tecnologia avançava, **BioGenetic** continuava experimentant amb la modificació genètica. Tot i això, les conseqüències inesperades van començar a aparèixer: noves malalties genètiques, efectes secundaris imprevistos i mutacions incontrolables, amenaçaven l'estabilitat de la societat.

Tot i que el món brillava amb la perfecció aparent, les ombres de la manipulació genètica descontrolada es projectaven sobre la realitat.

Ordinador 328

Tot és tecnologia, o més ben dit, la tecnologia ho és el tot. No seríem res sense la tecnologia: no podríem respirar, no podríem caminar, no podríem pensar, no podríem menjar, en definitiva, no podríem fer res. En un món, on només hi ha més que tecnologia, on tot depèn del RAM, de la CPU, de la GPU, de la PSU, de la placa base, de la refrigeració... Sí. Els habitants d'aquest país no som més que ordinadors sota el control del govern. El país on vivim es diu "CORSAIR", i té una fosca història al darrere.

Tot va començar el dia de la creació tecnològica avançada. Érem una societat avançada comparada amb els altres països, tot i que no en sabessin res de la nostra existència, amagada entre les ombres. Un dia, el governador del nostre govern va embogir i va començar a enviar ciberatacs mortals, els quals feien explotar els dispositius electrònics quan estaven en ús. Els atacs van arribar a un nivell on es va eliminar el 95% de la població mundial. Justament, quan es va voler eliminar del món físic el governador, es va infiltrar al món tecnològic. La població mundial restant, al llarg de trenta anys va poder recuperar la seva esplendor. . Hi va haver pau durant aquell cert temps. Fins que un virus tecnològic va començar a infectar tots els usuaris de dispositius electrònics. Aquest virus, bàsicament, convertia tot humà en un ordinador. I més tard, va aparèixer de nou el governador . Va establir un nou govern esclavista, on feia de tots els seus esclaus per minar criptomonedes. I qui no en feia cas, era castigat amb una mort lenta i sobretot dolorosa.

I jo com en coneix-ho d'aquesta història? Doncs sí, soc l'únic supervivent de totes aquestes malifetes del governador. I com vaig sobreviure? Em vaig fer jo mateix un estudi mèdic de per què no m'havia convertit, i els resultats van revelar que jo tenia anticossos, els quals em protegien del virus. I com no t'han descobert? No m'han descobert, perquè quan la nostra societat encara no estava arruïnada, jo era costurer, i ser fer disfresses molt realistes. Per tant, vaig disfressat d'ordinador. Si m'inxampen, estic mort.

Però tinc una missió per poder viure en una societat segura i que no explota els seus habitants. Aquesta missió és escapar-me del món físic per arribar al món tecnològic. I com la duré a terme? Fàcil, és tan fàcil com infiltrar-se en una cambra tecnològica, i hackejar l'escriptura complexa de l'ordinador.

Just em trobo dins de la cambra tecnològica. Estic esperant que la barra de l'encryptació arribi al 100%. No puc escriure amb el ratolí amb la mà dreta, ja que els guàrdies que he noquejat han aconseguit entaforar-me una bala làser a la mà. Al cap de 30 minuts, la barra de càrrega arriba al 100% i assoleixo el control total de l'ordinador. Estic buscant l'arxiu del món tecnològic, però no el trobo. I just m'adono que la persona que em va explicar la història i em va detallar com arribar al món tecnològic era un treballador del govern i que tot era mentida, ja que no hi havia cap evidència sobre aquesta informació en concret.

-Estic atrapat per sempre en aquest món.

Ququ

La Terra va experimentar una sèrie de canvis dràstics, producte del canvi climàtic. Aquest s'havia accelerat molt, més enllà del que havien dit les fonts més pessimistes. Les temperatures eren extremes, les tempestes imprevisibles, els desastres naturals freqüents i els recursos cada cop més escassos. Aquesta sèrie d'esdeveniments, van provocar molts danys irreversibles al planeta. Els fenòmens extrems, com els terratrèmols, van provocar petits canvis territorials en els diferents continents, canvis que van acabar fent que la Terra, tal com la coneixem ara, fos tan sols un mite. A tot això també hi va contribuir l'augment del nivell del mar, derivat del desgel dels glacials. La biodiversitat del planeta també es va veure afectada; moltes espècies van desaparèixer, i les altres es van veure obligades a desplaçar-se. Pels humans, el més dur, va ser la inseguretat alimentària i l'escassetat de l'aigua; aconseguir aigua era un repte, la majoria dels cultius van resultar afectats, i degut al canvi en la biodiversitat, la carn i el peix escassejava.

Tot això va comportar que l'espècie humana arribés al seu límit. O s'adaptava ràpidament als canvis constants, o patiria la seva pròpia extinció. Els científics van començar amb la recerca de solucions innovadores i eficaces per poder preservar la humanitat.

Les ciutats es van convertir en hivernacles autosuficients capaços de regular la temperatura i la qualitat de l'aire. Els transports amb energia verda van assolir la seva màxima esplendor, i els trens es van tornar l'opció més viable per moure's, per tant van evolucionar fins a convertir-se en transports d'alta velocitat que utilitzaven només energia verda.

L'agricultura es va transformar en agricultura vertical i cultius hidropònics. D'aquesta manera van aconseguir reduir l'ús de l'aigua un 90%, ja que era reaprofitada. Cada gota d'aigua comptava.

Van jugar amb la genètica provocant encreuaments per obtenir noves espècies més resistents a la calor i amb menys necessitat d'aigua per viure.

Tots els residus generats es reaprofitaven i reutilitzaven, i així es reduïa el consum d'energia.

Aquests canvis van provocar una nova manera de viure molt diferent de la d'avui en dia, però el repte més gran va ser el canvi de mentalitat de l'ésser humà. Van haver d'aprendre a viure en harmonia amb el seu entorn, amb la natura, respectant els seus límits i cuidant el planeta, tenint clar que no n'hi havia un altre, i que no només hi habitaven ells; van treure la millor versió d'ells per tal de solucionar el que abans havien espatllat.

R. Juliette

LA INCERTESA, LA NOSTRA NOVA TERRA

Fred, soledat, tristesa, por.

Aquests s'han convertit en els únics pensaments que tenim els supervivents de la Terra. Només han passat uns mesos des de la col·lisió, però tot ha canviat completament.

Al carrer, ja no se sent el soroll dels cotxes, ni el xivarri dels nens sortint de l'escola, ja no hi ha gent a les terrasses, ni turistes als monuments. Només hi ha pols, i un silenci incòmode que se t'enganxa a la pell com si fos suor.

Fa dies que no surt el sol i, com si fos un paraigua, la pols s'acumula a sobre nostre, privant-nos de la calor i la llum que ens aportava la nostra estrella.

Ara ja no es tracta de viure, sinó de sobreviure. Arribar a demà i llevar-nos cada dia amb la incertesa de no saber si hi haurà un altre. Aquest és el nostre nou món, en el que ara sobrevivim. El món de la incertesa, de la ignorància.

El poc que sabem sobre la catàstrofe és que, des de feia, anys estàvem en una alerta vermella, ja que uns científics, a principis del segle XX, havien investigat i desenvolupat una teoria que deia que un satèl·lit, la meitat de gran que la lluna, es dirigia cap al nostre planeta a una velocitat espacial.

Al principi, clarament, ningú s'ho va creure i es va deixar en l'oblit. Ara farà tres anys, però, la teoria es va comprovar i va provocar una crisi mundial.

Tot va començar a trontollar a la terra. Els preus van pujar i la gent ho donava tot per tal de complir els seus somnis i els dels seus éssers estimats: comprar el pis que volien, declarar-se a la persona que els feia envermellir i viatjar al lloc amb el que sempre havien somiat.

A les escoles les notes van baixar, ja que el pensament era que no volien passar els seus últims anys estudiant, ho veien com una fotesa. A més, molts adults es van quedar a l'atur, amb l'esperança de gaudir sense preocupacions dels escassos anys de vida que els restaven.

La societat es va tornar conformista, incerta i esquarterpa.

El dia de la col·lisió, els gasos que l'explosió va produir només van afectar a la meitat de la població, per una qüestió genètica. Per tant, la població de la Terra va disminuir i totes ens vam haver d'adaptar als canvis.

La ONU va crear les ciutats base, unes ciutats grans, situades a llocs estratègics on es concentrava la majoria de la població, amb la finalitat de tenir-nos controlats. A conseqüència de la col·lisió, moltes centrals elèctriques van explotar i van deixar inhabitable moltes zones terrestres.

Actualment vivim en cases, la qualitat de vida ha millorat, hi ha suficient feina per a totes i ningú pateix de fam o deshidratació.

Tot i així, vivim encara en una època fosca en la que ningú sap ben bé el que pot passar.

Seguirem informant.

Resilient

Havia passat una dècada des que la Terra es va sumir en un canvi climàtic sense precedents. Les glaceres es fonien a un ritme alarmant, els oceans pujaven de nivell i les estacions es tornaven cada vegada més impredecibles. La humanitat, davant l'adversitat, es va veure obligada a adaptar-se a un nou entorn ambiental hostil.

Enmig d'aquest caos, la tecnologia va emergir com l'aliada inesperada de la supervivència. Els científics i enginyers es van unir per a crear innovacions que permetessin a la societat resistir els embats del canvi climàtic. Els gratacels, abans símbols de prosperitat urbana, van ser transformats en enormes estructures autònomes que albergaven jardins verticals i sistemes de purificació d'aire. Aquests edificis es van convertir en oasis autosuficients, proporcionant refugi i recursos essencials. Les ciutats costaneres, ara inundades per les creixents aigües, es van transformar en ciutats flotants. Les tecnologies de dessalinització van assegurar el subministrament d'aigua potable, mentre que l'energia solar i eòlica mantenia aquestes ciutats en moviment. Les terres àrides i els sòls empobrits van obligar l'agricultura a abandonar les pràctiques tradicionals. L'agricultura vertical es va establir com a tipus de cultiu habitual, amb enormes estructures en capes que aprofitaven la llum artificial i els sistemes de reg eficients. L'enginyeria genètica va exercir un paper crucial en desenvolupar cultius resistents a condicions climàtiques extremes, assegurant collites estables enmig de la incertesa ambiental. El transport també va experimentar transformacions significatives. Els vehicles impulsats per combustibles fòssils van ser reemplaçats per mitjans de transport elèctrics i autònoms. Les carreteres es van adaptar per a resistir les inundacions i els vehicles estaven equipats amb sistemes de navegació avançats que evitaven àrees de risc. Els viatges a llarga distància es van tornar menys freqüents, ja que la societat va adoptar pràctiques de treball remot i tecnologies de comunicació virtual. A escala personal, la roba i els dispositius també van evolucionar. La roba intel·ligent regulava la temperatura corporal segons les condicions climàtiques, i els dispositius incloïen sensors de qualitat de l'aire per a advertir sobre nivells perillosos de contaminació. Les ulleres de realitat augmentada proporcionaven informació en temps real sobre l'entorn, ajudant les persones a navegar per un món en constant canvi.

Malgrat totes aquestes adaptacions tecnològiques, la transformació més profunda va ser la mentalitat de la societat. La consciència ambiental es va convertir en el pilar de la cultura. L'educació ambiental es va integrar en tots els nivells, i la sostenibilitat es va convertir en el nou estàndard de vida. La humanitat, enfrontant l'adversitat, no sols va sobreviure, sinó que va emergir més forta i conscient del seu paper com a guardians del planeta. En aquest nou món, la tecnologia no sols va servir com una eina per a la supervivència, sinó com un mitjà per a una coexistència més harmoniosa amb la naturalesa. L'adaptació tecnològica i l'evolució cultural es van entrelaçar per a forjar un camí cap a un futur on la humanitat i el medi ambient poguessin prosperar junts.

Ristòky

CIUTAT MARÍTIMA

Sota la brillantor subaquàtica de la ciutat de Nereida, els humans vivien amagats del desastre que havia transformat la Terra. L'atmosfera havia canviat, convertint la superfície en un desert ardent, inhabitat i mortífer. Aquestes terres havien quedat inhòspites després que una inesperada erupció solar alterés l'equilibri climàtic, matant tot ésser viu.

Els supervivents, abocats a la desesperació, van decidir buscar un refugi a les profunditats oceàniques, on l'aigua els protegiria de la radiació i els proporcionaria els recursos necessaris. Així va néixer Nereida, una colònia submarina que s'estenia com un testimoni silenciós de la resiliència humana.

En les profunditats, la vida continuava amb una nova normalitat. Les lluernes bioluminescents il·luminaven els carrers de cristall, mentre els peixos multicolors envoltaven les escoles i edificis. Aquestes ciutats submarines es connectaven a través d'uns tubs pressuritzats que permetien a les persones viatjar sense sortir mai de l'aigua.

Tot i que ja feia mil anys d'aquest catàstrofe, la població de Nereida no havien oblidat el món que van haver de deixar enrere. Un grup d'investigadors, coneguts com a «Els Buscadors del Sol», es dedicaven a investigar les ruïnes del passat. Amb submarins adaptats, es dirigien cap a les restes de les ciutats enfonsades per poder recuperar objectes i informació que podrien ajudar-los a entendre la història de la civilització humana.

Un dia, uns dels nois, anomenat Àlex, va descobrir un artefacte misteriós que emanava una energia desconeguda. A mesura que s'acostava, va presenciar visions del passat, on els humans caminaven lliurement sobre la terra ferma, amb un cel que era d'un color blau lluminós. L'Àlex, emocionat, va compartir aquest descobriment amb els seus amics; seguidament, amb els líders de Nereida. Aquesta nova informació va generar un debat a la comunitat submarina, entre aquells que anhelaven el món de dalt i els que pensaven en les conseqüències d'abandonar la seguretat de l'aigua.

Finalment, els Buscadors del Sol, van decidir arriscar-se per poder embarcar en una expedició cap a la superfície, alimentats per la creença que, amb l'ajuda de l'antiga tecnologia que hi quedava, podrien restaurar el planeta i tornar a la llum del sol. Així, amb els submarins carregats d'esperança i determinació, els sis aventurers van deixar Nereida, amb la promesa de buscar un nou començament per a la humanitat.

Shushud

De blau a roig

L'ésser humà acostuma a voler desenvolupar tant la tecnologia que, quan has estat un dels testimonis d'aquests avenços, pots veure la veritat que s'amaga rere les «increïbles notícies» que anuncien. Jo vaig ser una d'aquelles persones ingènues que l'únic que veia eren els aspectes tan positius que ensenyaven els mitjans. Avui, 16 de febrer de 2079, he encès el meu projector amb l'objectiu de veure alguns enregistraments del meu passat a la Terra i, inevitablement, he trencat a plorar. Però, per comprendre la raó, cal començar des del principi:

Em dic Liam Hill i soc de Detroit. Jo tenia 6 anys quan vaig començar a observar el cel de la nit com si fos irreal i inaccessible. El dia que vaig fer 8 anys, el meu pare em va regalar un telescopi de joguina i, des d'aquell moment, la terrassa on era va començar a ser el meu espai de confort.

Passats dos anys, un dia el meu professor de ciència ens va explicar que els científics pretenien convertir Mart en una «segona Terra». Jo vaig quedar fascinat i, en aquell mateix instant, vaig jurar-me que jo seria una de les persones afortunades d'anar.

Poc sabia jo, que ser astronauta no era tan senzill. Vaig haver d'estudiar la carrera d'enginyeria, de tenir experiència laboral (a més a més, sota pressió) i de preparar-me tant físicament com psicològicament. La selecció per a poder viatjar a Mart tampoc va resultar gens fàcil i, malauradament, jo no era dels millors candidats. De fet, a les primeres expedicions no vaig ser seleccionat. No va ser fins molt després, quan ja feien viatges de centenars de persones, que m'hi van acceptar.

Finalment, tenia 36 anys quan viatjar al planeta roig. L'adaptació no va estar gens fàcil: a Mart la gravetat és menor, l'atmosfera és molt fina, hi ha molta radiació solar, poc oxigen, temperatures molt baixes... això, entre d'altres. El meu equip i jo, els primers anys els vam dedicar a cultivar aliments als hivernacles, plantats sense terra. Més endavant, vam començar a fer exploracions de l'àrea.

Desafortunadament, vaig veure molta gent morir. La difícil adaptació a aquest nou món feia que els menys flexibles no poguessin resistir més.

M'agrada pensar que eren les persones correctes però en moments inadequats. Mart està en procés de terraformació, no és pas segur per ningú. M'entristeix saber que no van poder sobreviure per la falta d'oxigen que és generat artificialment i que tampoc mai no van poder veure ni tan sols ploure.

Ara, jo pateixo de malalties cardiovasculars per culpa de la baixa gravetat. Als meus 65 anys, gaudeixo de recordar la meva infantesa tendrament i enyoro la meva família i el meu país. Així i tot, sé que he fet bé i que el meu paper és de gran importància per al futur de la humanitat.

No canviaria cap de les meves decisions i desitjo inspirar que els joves lluitin per aconseguir els seus somnis.

Spidey

“**Núvoides.** Persones que habiten en el *Núvon*.”

Però, què és el *Núvon*? Segons el diccionari, és un món creat pels humans. Va ser gràcies als humans del segle XX i XXI, que ara som aquí. Ara bé, els més destacables són Liliane Morales i James Parker. I per què són tan importants? Resulta ser que la NASA havia detectat un meteorit que cauria en l'any 2033. Segons la NASA, el Meteorit 2033 impactaria en la superfície terrestre, fent que el 93% de la humanitat s'extingeixi degut les grans dimensions i la velocitat en què cauria. És a dir, unes nou mil milions de persones mortes, només sobrevisquin una setena part.

Malgrat això, la nostra parella Parker-Morales van trobar la solució, cosa que allò respon la pregunta d'abans. James Parker va ser dels pocs científics reconeguts del seu camp, ja que ell estudiava la nefologia, la ciència que estudia els núvols i el seu comportament. Deguda la seva coneixença en el tema, va especular una possibilitat, que el nitrogen líquid podria congelar els núvols. Experiments després, va aconseguir-ho. Però ara esdevenia un altre problema, com mantenir aquests núvols sòlids en l'aire? I és aquí on Liliane Morales apareix amb la seva intel·ligència. Va ser una científica reconeguda, degut l'ús que li va donar a la Levitació Magnètica per poder mantenir els núvols en l'aire. Resumidament, van fer servir imants de NdFeB, materials ferromagnètics com el ferro, el níquel i el cobalt; superconductors com el niobi-titani, i YBCO, que és una composició química; materials no magnètics i electroimants fets per bobines de fil d'aram per poder mantenir els núvols en l'aire. I cada any es revisen aquest mecanisme per precaució i que es troba en l'aigua, ja que van pensar que seria el millor mantenir que una part estigues en l'oceà i l'altre en el fons dels núvols.

Ara ja tenien un lloc per viure, un lloc on tots podrien marxar abans de la Massacre Terrestre. Tot i això, va haver-hi un altre problema, l'alimentació. Les fruites, les verdures, els llegums, la llet i els seus derivats i la carn, que venia dels animals terrestres, havien desaparegut amb el Meteorit 2033, cosa que va ser un gran problema perquè totes les dietes es basaven en aquells aliments. Per sort, els científics es van espavilar i van poder treure tots els nutrients dels animals marins, com el peix i el marisc, i també dels ocells.

En l'actualitat, els *núvoides* viuen tranquil·lament. Tots els edificis i mobles estan fets de núvols sòlids o de metall, ja que no tenen fusta. Però amb els llits, en comptes de matalassos, hi ha *seminúvols*, que es tracten de núvols que no estan congelats i que són molt tous, que gràcies a allò, l'insomni ha desaparegut. A més, ara tenen uns transports amb gràcia, perquè es mouen pel cel i estan fets de *desnúvols*, que són núvols tous però no tant com els *seminúvols*.

I això és el *Núvon*, un món en els núvols.

TIBURÓN

EXPLOSIONS PER DIVERSIÓ

En un món que ha estat condicionat pels diversos meteorits provinents del planeta K-47, tot és diferent: els ximpanzés són el centre de treball i no hi ha grans governs, tothom té cura dels seus propis problemes. Això també suposa un caos en aquest lloc anomenat Ximpiboom, no hi ha normes i tothom fa el que vol. Per això els únics que fan cas són els ximpanzés i tot i així els esclavitzen. Són explotats com a mètode de creació d'armes nuclears, no és perquè es trobin en cap guerra, sinó que el hobby preferit dels seus habitants és explotar estrelles del seu univers.

Però ara no soc aquí per detallar què fan sinó per què ho fan. Tot va començar un 34/16/2028 (fan servir un calendari segons el seu déu). Era un dia normal fins que va arribar aquell cometa, semblava que anés a passar a uns quants metres, però realment no era ni un cometa. Era una nau plena de petits animals mamífers que els habitants del planeta no havien vist mai perquè allà tots els éssers vius eren rèptils. Quan van anar creixent aquells petits mamífers van veure una oportunitat espectacular de mà d'obra barata. En veure aquesta oportunitat els rèptils humanoides van decidir crear una empresa de roba. Però al veure que la roba explotava a l'entrar en contacte amb la pell van veure el potencial d'aquells petits animals per fer explosius. La història els recordava a quan van arribar ells, però va ser diferent: els ximpanzés van ser esclavitzats, en canvi, els rèptils van dominar Ximpiboom. Diferències bastant clares. No van tenir gens d'empatia, com diu la frase: tenen la sang freda (és clar si són rèptils). Des d'aquell moment a Ximpiboom es van començar a fer explosius per una possible guerra i als habitants els hi va encantar provar-los pel que es van fer explosius per a nens, per a adults i per a ultra experts.

La febre per l'explosió era tanta, que es van haver que fer recreadors virtuals per no acabar amb tota la matèria que poguessin veure els rèptils. Un rèptil anomenat Clark que li agradava molt explotar centrals nuclears (fan explosions molt estètiques i contaminadores) va decidir trucar al seu ximpanzé de confiança i li va demanar un explosiu fet a mida. Un explosiu per a la història. Un explosiu que només veure'l et quedis sense paraules per així, tenir una mort digna. I així ho va fer el mamífer, va fer una creació que cap altre ésser hagués pogut imaginar mai. Un explosiu de colors quilomètric, que dibuixava en aquell cel contaminat, la silueta d'un rèptil elegant cremat en foc tocant la trompeta. Se'l va llençar al cel amb l'explosiu i així va morir.

Molta gent podria pensar que aquest home era realment un psicòpata que es va suïcidar per boig o per no acceptar la seva realitat. Altres diuen que simplement era un rèptil excèntric que no volia continuar amb la seva obsessió. Però jo que realment conec el fet, us puc afirmar que ho va fer perquè tot i semblar un boig, el seu únic objectiu era tocar la trompeta. I a partir d'això a Ximpiboom va començar la tradició de quan tens una edat d'uns 999 anys, suïcidat-te llençant un cometa que digui com realment ets i no com els altres volen que siguis.

En el Programa Ciència i Societat – UVic-UCC hi ha dos projectes amb un elevat capital social, científic i humà pel foment de les vocacions científiques a la joventut i que afavoreixen que el col·lectiu de personal Universitari i dels Centres de Secundària que participen en aquests projectes de forma activa, estableixen unes relacions excel·lents com a professionals de l'educació:

[Tertúlies de Literatura Científica](#) – (TLC-UVic)

[Premi Llegim Ciència](#) – (PLC-UVic)

Premi Llegim Ciència (PLC): Aprenem a partir d'una novel·la, escrivim, valorem, coneixem a l'autoria, a l'editorial, treballem conjuntament professorat i alumnat de diversos centres d'arreu de Catalunya! El dia 28/02 coneixerem els relats guardonats, i escoltarem a l'autor del llibre. Podem dir que aquest projecte desenvolupa una metodologia pedagògica innovadora i amb una gran capacitat d'adaptació. Eguany s'han presentat 19 centres que en total sumen una quantitat de l'ordre de 800 participants entre alumnat i docents.

PLC-UVic curs 2023/24 – entrega de premis el dia 28/02/2024 on es desvelarà el veredict final

Sessió 1 per 3r d'ESO de 9 a 10.30h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

Sessió 2 per 4t d'ESO de 11:15 a 12.45h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

RESUM DE NOMBRE de RELATS que arriben: 96 RELATS de 19 centres educatius

Categoria 1 (3r ESO) – en total 36 Relats – n'hi ha 19 de la Modalitat A i 17 de la Modalitat B

Categoria 2 (4t ESO) – en total 60 Relats – n'hi ha 31 de la Modalitat A i 29 de la Modalitat B

Bases del concurs en el Tríptic del PLC-UVic – [Bases – Premi Llegim Ciència \(uvic.cat\)](#)

Agraïm a la col·laboració de les entitats que participen a l'entrega de premis del PLC-UVic:

La Fundació Espavila de Granollers
Depurtech de Tona
ISERN de Vic
Editorial Santillana
UVic-UCC

Amb el Premi Llegim Ciència (PLC) obrim una esclatxa a l'esperança d'agermanar les lletres, la tecnologia i les ciències.

PREMI LLEGIM CIÈNCIA (PLC-UVic) - Curs 2023/24

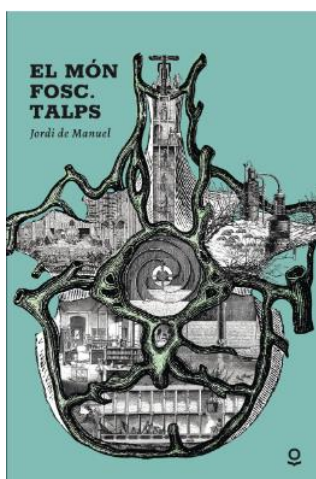
TERTÚLIES DE LITERATURA CIENTÍFICA (TLC-UVic)

Dossier relats Categoria 1- 3r d' ESO - Modalitat B

Relats de la Categoria 1: 3r d'ESO

Relats Modalitat B – **Escriu un relat on els humans s'hagin hagut d'adaptar a una nova situació ambiental, com els podria ajudar la tecnologia i/o quines adaptacions podrien haver sofert.**

Llibre: El món fosc. Talps. Jordi de Manuel. Jo Llibre GR.2018.

<p>TLC Tertúlies de Literatura Científica U Divulga. Ciència i Societat UVIC UVIC-UCC</p>	<p>FACULTAT DE CIÈNCIES, TECNOLOGIA I ENGINYERIES UVIC UVIC-UCC</p>
<h3>Dotzena Edició del Premi Llegim Ciència (PLC)</h3> <p>Lliurament de guardons als millors relats creats a partir de la novel·la: El món fosc. Talps. de Jordi de Manuel JOLLIBRE, Grup Promotor: Santillana, Barcelona 2019</p> <p>Ponent: Dr. Jordi de Manuel Barrabín, Biòleg, professor i escriptor.</p> <p>Dimecres 28 de febrer de 2024 Sessió 1: de 9 a 10:30 h · Categoria 1: 3r d'ESO Sessió 2: d'11:15 a 12:45 h · Categoria 2: 4t d'ESO Aula Magna de la UVic-UCC (C/ de la Llacuna, 13, VÍC)</p> <p>amb el suport de: jllibre santillana Institut d'Enginyeria de Catalunya Santillana España espurtech ISEARN</p> <p>UVIC UNIVERSITAT DE VIC UNIVERSITAT CENTRAL DE CATALUNYA</p> <p>U Divulga Ciència i Societat</p> <p>Societat Catalana de Biologia</p>	
<p>Informació detallada: https://mimn.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/curs-23-24-12-edicio/</p>	

L'enllaç: [Cartell-Premi.pdf \(uvic.cat\)](#)

PLC-UVic curs 2023/24 – entrega de premis el dia 28/02/2024 on es desvelarà el veredict final
Sessió 1 per 3r d'ESO de 9 a 10.30h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia
Sessió 2 per 4t d'ESO de 11:15 a 12.45h – aula magna UVic-UCC – Format presencial i alhora en línia

RESUM DE NOMBRE de RELATS que arriben: 97 RELATS de 19 centres educatius
Categoria 1 (3r ESO) – en total 37 Relats – n'hi ha 20 de la Modalitat A i 17 de la Modalitat B
Categoria 2 (4t ESO) – en total 60 Relats – n'hi ha 31 de la Modalitat A i 29 de la Modalitat B

Premi Llegim Ciència (PLC-UVic)

[Premi Llegim Ciència \(PLC-UVic\)](#)